

Første næstformand (Svend Auken):
Så er det fru Sandy Brinck som ordfører.

Sandy Brinck (S):

Når et barn bliver anbragt uden for eget hjem, skal vi vide med os selv, at vi påfører barnet en social begivenhed: at skulle starte en hverdag et andet sted, hvorfor? Loyalitetskonflikten til mor og far og ikke mindst savnet af de forældre, som trods alle deres fejl stadig er elsket af barnet. Alt dette giver sorg, og jeg tænker ofte på, at det skal være et ualmindelig stærkt barn, der kommer helskindet igennem både det, der går forud for en anbringelse, og det liv, som følger.

Den viden gør det soleklart, at beslutningen om at anbringe et barn skal ske på et ordentligt grundlag, og at indholdet i selve anbringelsen skal være af så høj kvalitet, at det opvejer det traume, anbringelsen i sig selv betyder for barnet.

Den justering af lovgrundlaget, som vi behandler i dag, handler desværre meget lidt om kvaliteten i selve anbringelsen, men fokuserer primært på kvaliteten i sagsbehandlingen. Det er afgørende, at så indgribende en beslutning sker på baggrund af grundigt forarbejde, men vi skal også have øje for det, der sker, efter at beslutningen er truffet.

I sammenhæng med kvaliteten i sagsbehandlingen vil jeg godt nævne, at for Socialdemokraterne er det vigtigste det, som ligger uden for lovforslaget, nemlig efteruddannelsen af sagsbehandlere. Set med vores øjne er det her, at den helt store forbedring bliver realistisk, og ikke så meget de præciseringer, som lovforslaget fremfører.

Samtidig har det for os været helt nødvendigt, at der føres en skarpere kontrol med kommunerne i forhold til at overholde de krav, som lovgivningen stiller, f.eks. i forbindelse med, at børn bliver hørt, og at familie og netværk inddrages – og i forhold til at beslutningerne altså ikke skal træffes på baggrund af kommunens økonomi. Vi hører jo desværre alt for ofte, at pludselig hjemtages børn fra anbringelser, og mistanken er meget klar, nemlig at det sker på baggrund af kommunens økonomi frem for på baggrund af barnets situation.

Vi er tilfredse med, at vi med den her lovgivning giver børnene flere rettigheder til at blive hørt og til at kunne klage. Barnet er ikke bare en brik, som der kan flyttes rundt med. Her har vi et klart eksempel på, at vi i konkret lovgivning implementerer FN's børnekonvention. Barnet

får en central rolle i behandlingen af sin egen sag, hvilket turde være naturligt og også er godt for sagens videre forløb.

Et andet punkt, som vi vil fremhæve, er de forberedende kurser til plejefamilier. Dette er et af de få tiltag, som retter sig mod kvaliteten i selve anbringelsen. Vi finder det meget vigtigt, at de familier, som påtager sig at modtage et nyt familiemedlem, er klædt på til opgaven. Det er jo ikke bare naboens barn, som flytter ind, men et barn med en tung rygsæk, som lige netop har fået endnu en tung sten i den rygsæk ved at blive anbragt. Det er en stor opgave at håndtere.

Kl. 13.55

Samtidig skal en plejefamilie vide, hvor vigtigt det er, at de kan rumme barnets biologiske familie. Man skal kunne forstå, at barnet stadig elsker sine forældre, og man skal kunne vise barnets rødder respekt, fordi de er en del af barnet.

Meget kunne nævnes, men lad mig resumere vores politiske grundlag for de forhandlinger, der gik forud for dette lovforslag, og den behandling af lovforslaget, som nu er påbegyndt.

For os er overskriften kontinuitet. En anbringelse er i sig selv et brud, men hvis der skal komme noget som helst godt ud af en anbringelse, må den være så velovervejet og så velforberedt, at barnet ikke efterfølgende skal opleve adskillige skift, nye steder at bo, nye voksne at forholde sig til, rodløshed og afgørende brud på den tillid, børn bør kunne have til voksne. Et barn skal ikke svinge mellem at være anbragt og hjemme eller mellem forskellige anbringelsessteder.

Lovforslaget er et bidrag hertil, men vi er ikke der, hvor opgaven er løst en gang for alle. Men selvfølgelig er dette et fint og godt skridt, som Socialdemokraterne kan støtte.

Første næstformand (Svend Auken):
Så er det fru Pia Kristensen som ordfører.

Pia Kristensen (DF):

Anbringelse af børn uden for hjemmet er et område, som er meget vanskeligt at arbejde med og det med rette. En anbringelse af et barn uden for hjemmet bør og skal være noget af det sidste, man griber til, for det er et stort indgreb over for barnet, den unge og forældrene.

Når det er nødvendigt at anbringe et barn uden for hjemmet, må man selvfølgelig også sikre barnet de bedste betingelser for en ordentlig opvækst. Men vi må erkende, at der er en række